

Het is iets van niets.

Het is zo klein. Er is niemand die het ziet.

Alleen ik. Ik wijs naar de wang van Tuur.

‘Je ... Je bloost ...’

Ik knipoog naar Paul.

Paul grijnst naar Freek.

Lien schaterlacht.

We fluisteren de wangen van Tuur vol kleur.

Van tomaat tot paprika tot kersenrood.

‘Laat me met rust!’ zucht Tuur.

We zijn niet te stoppen.

‘Laat je dat nog eens zien?’

